Üks teine kord olli temal üño kaña lihha peale, ta pallus mind penni juhhatada, kus kañad örrel käisid maggamas. Miña kiitsin penni teadwad, kus kuk igga ösel seitsme kañaga pidda maggama; Kriimsilm nälpas jubba keelt miño juttu kuuldes. Kui külla rahwas puhkama eitnud läksime meie kahhekeste kaña-sagile. Akna-luuk seisis pool lahti ja suur perro-lõm põigiti akna peal. Hunt ronnis möda seina ülles, läks lõño möda, mis penniks arwas eddasi ja plumsatas äkkitselt kõige lõmmuga tuppa; ma lükkasin lugi kinni, rahwas ärkas mürrina pärast unnest, wõttis tuld tuppa ja leidis pallumata wõera nurgast. Seal akkati waña mehhe kassokat rabbama; ei tea kuddas ta wimaks peasis. — Ka tulleb mul weel tunnistada, et Kriimsilma eñandaga tük aega sallamahti sõbrust ollen piddanud. — Nüüd ollen tõt möda kõik teile tunnistanud, pallun andeks anda ja tõutan wasto torkumata kannatada, mis mulle nuhtluseks mõistate.“ Määr murdis ühhe painowa pajjo-witsakese, andis sedda Reinowadderi käite ja ütles: „Lel, andke selle rosaga isse endale kolm kibbedat löki, pistke siis wits tee äre püsti, üppake kolm korda ülle witsa ja andke siis roosale lahkest suud: siis näitate sõña-kuulmist ja ma a an teie wañad süüd teile andeks.“

Kui Reinowadder sedda käsko sai täitnud, ütles Irmabbe: „Nüüd, armas lel laske meleparrandus hääs teggudes awwalikkuks sada, luggege oolega Jumala-sõña, käige saggedast kirrikus, paastuge ja

andke waestele andi, ja kes teilt nõu küssib, sellele juhhatage teed; ja siis tõutage mulle wande sõñaga: röwimist, wargust, tapmist, wallet, abbiello-rojastamist, ja üllekohto kiusamist mahha jätta: siis saab teile kuñingas andeks andma.“ Reinowadder kostis: „Miña wañun ja tõutan teie käsko möda sedda lubbatust kindlast täita.“ — Siis töttasid möllemad möda teed eddasi; agga tee äres olli üks kirriko-mõisi ja õue peal suur trop kañu. Reinowadder ütles: ajja taggant lähheb kõige õigem tee, ja kargas korraga ülle ajja õue, wõttis ühhe numatud kukke suhhu, et sulled agga lendasid ja pistis sagiga lip-

